

РЕШЕНИЕ

№ 28838

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5453** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Д. Г. В. с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. С. З., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-2093557 от 21.04.2026 г. по чл. 171, т. 2, б. "м" ЗДвП – „временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца“, издадена от мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

По изложените в жалбата за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят твърди, че не са налице фактически основания за издаването ѝ, които да обосновават налагането на процесната ПАМ. Оспорва установената в административното производство фактическа обстановка, като я намира за несъответстваща на действителната. Жалбоподателят е категоричен, че единствено лошите метеорологични условия и мократа настилка са довели до „подхлъзване“ и „поднасяне“ на автомобила, за което водачът няма вина. Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от адв. З., която претендира разноски по списък.

Ответникът - мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.04.2026 г. срещу Д. Г. В. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 51192717 за това, че на същата дата, около 20:25 часа, в [населено място] - по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], управлява личният си автомобил „Б. 318И“ с регистрационен номер С., като на кръстовището с [улица] водачът използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, изразяващо се във форсиране на двигател, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на МПС по посока на движението си – първо надясно, после наляво, като с тези си действия застрашава останалите участници в движението. В АУАН е констатирано нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП – водач на МПС използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Иззети са като доказателства: СУМПС[ЕИК] и СРМПС[ЕИК]

При тези описани в АУАН фактически обстоятелства е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП, с която за извършеното от Д. Г. В. нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца“.

В настоящото производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност. По искане на жалбоподателя е приобщена информационна справка от НИМХ, според която на 21.04.2026 г., между 9,00 и 18,40 часа, в посочения в АУАН район на [населено място], вали дъжд, включително във времето около 20,25 часа, валежите са в процес на спиране, но от време на време все още слабо преръмва. По експертна оценка земната повърхност е влажна. Температурата на въздуха е около 8 °С. Почти тихо е. Относителната влажност на въздуха е около 85 %. В Централната метеорологична станция на НИМХ в [населено място], за времеви интервал от 09,00 ч. до 21,00 ч., са паднали 7л/кв.м дъжд.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само до обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

В чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция, ДВ, бр. 64 от 2025 г., сила от 07.09.2025 г.) е предвидено, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в

момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 26 глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 ЗДвП, е определил следните основни структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП: 1. Главна дирекция „Национална полиция“; 2. Главна дирекция „Гранична полиция“ – в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столичната дирекция на вътрешните работи. От своя страна, въз основа на законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 39) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Именно в това качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 36 Заповед № 513з-14223/23.12.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган.

Проверяваната заповед е издадена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа както фактическите, така и правните основания за постановяването ѝ, поради което отговаря на изискванията за мотивираност на административния акт.

С процесната заповед е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, буква „м“ ЗДвП (ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.). Цитираната разпоредба предвижда временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или използва пътищата за други цели, освен в съответствие с предназначението им за превоз на хора и товари, за срок от три месеца.

В случая ПАМ е приложена спрямо жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС, който използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, различни от предназначението им за превоз на хора и товари. Това негово поведение е описано в АУАН, съставен в присъствието на свидетел по чл. 189, ал. 3 ЗДвП, който лично е възприел движението на автомобила, описвайки го като поднасяне с многократни движения наляво и надясно вследствие на рязко повишаване на оборотите на двигателя и превъртане на задните задвижващи колела. По аргумент от чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В настоящото производство не бяха събрани доказателства, които да разколебаят доказателствената стойност на акта или да оборят изложените в него фактически констатации. Защитната теза в жалбата се основава на твърдението, че на посочените в АУАН дата и място на извършване на нарушението пътната настилка е била влажна. Това обстоятелство само по себе си не опровергава фактическите констатации в АУАН, нито е годно да обоснове извод за липса на извършено административно нарушение.

Влажната пътна настилка представлява обективен фактор от пътната обстановка, който всеки водач е длъжен да съобрази при избора на скоростта на движение и начина на управление на моторното превозно средство. Нещо повече, влажната пътна настилка изисква още по-висока степен на внимание и повишена предпазливост при управлението на превозното средство. Следователно установяването на подобно обстоятелство не изключва автоматично отговорността, нито е в състояние да разколебае извода, че поведението на водача осъществява фактическия състав на административното нарушение по чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Не може въз основа на представената справка от НИМХ да се

направи категоричен извод, че единствената причина за извеждането на автомобила от посоката на движение е състоянието на пътната настилка. Ако действително единствената причина за поднасянето на автомобила беше състоянието на пътната настилка, то би имало инцидентен и еднократен характер. В случая обаче е констатирано многократно последователно поднасяне на автомобила вследствие на рязко повишаване на оборотите на двигателя и превъртане на задвижващите колела, което обективно изключва извода за случайна загуба на сцепление, причинена единствено от влажната настилка. Подобно поведение не е насочено към придвижване на превозното средство по предназначението на пътя, а представлява демонстративно управление, при което пътят се използва за цели, различни от превоза на хора и товари. Именно това попада в приложното поле на забраната по чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

Принудителните административни мерки (каквато по своето естество е и приложената мярка по чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП) представляват средство за осигуряване на законосъобразното развитие на обществените отношения. Тяхната цел е да предотвратят извършването на административни нарушения или настъпването на вредните последици от вече извършено нарушение, да преустановят вече започнало и продължаващо нарушение или да отстранят настъпилите вредни последици от него (чл. 22 ЗАНН). Следователно ПАМ налага неблагоприятни последици за адресата с цел постигане на определен от закона правен резултат. Правният резултат, който законът цели чрез прилагането на процесната ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Разпореденото временно спиране от движение на автомобила на жалбоподателя за срок от три месеца е адекватно и необходимо за постигане на преследваната от закона цел – защита на обществен интерес, свързан с безопасността на движението по пътищата. Засягането на правната сфера на адресата не надхвърля необходимото за постигане на тази цел и се намира в разумно съотношение с характера и тежестта на установеното нарушение. Следва да се отбележи и че срокът на приложената принудителна административна мярка е изрично определен от законодателя, поради което административният орган не разполага с оперативна самостоятелност при определянето му.

В обобщение на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона, поради което подадената срещу нея жалба се явява неоснователна.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100,00 евро на основание чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2093557 от 21.04.2026 г. по чл. 171, т. 2, б. "м" ЗДвП – „временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или

предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца“, издадена от мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Д. Г. В. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 100,00 /сто/ евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.